

**Uchwała
Rady Miasta Zakopane
z dnia 26 września 2024 r.
Nr VI/63/2024**

w sprawie wystąpienia do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej oraz do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z petycją o podjęcie inicjatywy ustawodawczej w zakresie nowelizacji ustawy Prawo Ochrony Środowiska oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2024 r. poz. 609 ze zm.), art. 2 ust.1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz. 870), **Rada Miasta Zakopane** uchwala co następuje:

§ 1.

1. Występuje się do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej oraz do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z petycją o podjęcie inicjatywy ustawodawczej w zakresie nowelizacji ustawy Prawo Ochrony Środowiska i zmiany Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową (Dz.U. z 2007 Nr 249 poz. 1851), w sposób ograniczający obszar stref, dla których określa się poziom zanieczyszczenia i jego pomiaru.
2. Treść petycji stanowi załącznik do niniejszej uchwały.
3. Przesyła się petycję do wszystkich czynnych posłów okręgu wyborczego, w którym znajdują się Gmina Miasto Zakopane z prośbą o zajęcie stanowiska.
4. Zwraca się drogą elektroniczną do innych gmin Rzeczypospolitej Polskiej z petycją o podjęcie tożsamej uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Zakopane.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Grzegorz Jóźkiewicz
Grzegorz Jóźkiewicz

PRZEWODNICZĄCY RADY

Grzegorz Jóźkiewicz
Grzegorz Jóźkiewicz

Załącznik nr 1
do uchwały Nr VI/63/2024
Rady Miasta Zakopane
z dnia 26 września 2024 r.

Dane podmiotu wnoszącego petycję
Gmina Miasto Zakopane

Adres: 34-500 Zakopane, ul. T. Kościuszki 13

Dane podmiotu, do którego wnoszona jest petycja

Nazwa: **Sejm Rzeczypospolitej Polskiej**

Adres: Kancelaria Sejmu

Kod: ul. Wiejska 4/6/8

Miasto: 00-902 Warszawa

Nazwa: **Kancelaria Prezesa Rady Ministrów**

Adres: Al. Ujazdowskie 1/3

00-583 Warszawa

PETYCJA W SPRAWIE

wystąpienia do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej oraz do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów o podjęcie inicjatywy ustawodawczej w zakresie zmiany ustawy **Prawo Ochrony Środowiska i zmiany Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową (Dz.U. z 2007 r. Nr 249 poz. 1851), w sposób ograniczający obszar stref, dla których określa się poziom zanieczyszczenia i jego pomiaru. Celem niniejszej petycji jest zmiana przepisów ustawy i rozporządzenia poprzez wprowadzenie mechanizmu, zgodnie z którym będzie istniała możliwość weryfikacji jakości powietrza w takich miejscowościach, które sąsiadując ze sobą oraz położone są na obszarze tego samego województwa, o ile łączna liczba mieszkańców tych miejscowości jest większa niż 25 tysięcy, gdy miejscowości te położone są na terenie województwa, w których jednocześnie wskaźnik intensywności ruchu turystycznego jest wyższy niż średni dla terytorium Polski.**

Przedmiotem petycji jest projekt zmiany - Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową oraz o zmiany ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.)

Propozycje zmian w przepisach: Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową (Dz.U.2007, Nr 249, poz. 1851).

Nowe regulacje zostały oznaczone poprzez pogrubienie nowych lub zmodyfikowanie przepisów.

I. Proponowane brzmienie § 2 Rozporządzenia

§ 2. Za minimalne warunki klimatyczne, o których mowa w § 1 pkt 1, uznaje się zachowanie:

1) na terenie:

a) strefy, o której mowa w art. 87 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.), na obszarze której położona jest miejscowość lub

b) miejscowości, o których mowa w art. 87 ust. 2b ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r.

Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.)

- dopuszczalnych poziomów niektórych substancji w powietrzu ze względu na ochronę zdrowia ludzi, określonych w przepisach o ochronie środowiska;

2) w miejscowości dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych, określonych w przepisach o ochronie środowiska.

II. Propozycja zmian w przepisach: Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902 z późn. zm.).

Proponowane brzmienie w art. 87 i 84 a Ustawy Prawo ochrony środowiska, nowe regulacje zostały „pogrubione”.

Art. 87.

1. Oceny jakości powietrza dokonuje się w strefach.

2. Strefy, w których dokonuje się oceny jakości powietrza, stanowią:

- 1) aglomeracje;
- 2) miasta;
- 3) pozostały obszar województwa niewchodzący w skład aglomeracji i miast.

2a. Strefy, w których dokonuje się oceny jakości powietrza, oraz ich nazwy, kody i obszary określa załącznik do ustawy.

2b. Na wniosek wójta, burmistrza, prezydenta miasta, a także związku międzygminnego lub porozumienia międzygminnego, ocenę jakości powietrza dokonuje się w miejscowościach, w których ma być pobierana opłata, o której mowa w art. 17 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 1991 r, Nr 9, poz. 31 z późn. zm.).

2c. Wniosek, o którym mowa w ust. 2b może zostać złożony indywidulanie lub wspólnie przez podmioty uprawnione, przy czym może on dotyczyć jedynie sąsiadujących ze sobą miejscowości położonych na obszarze tego samego województwa, o ile łączna liczba mieszkańców tych miejscowości jest większa niż:

- 1) 100 tysięcy lub
- 2) 25 tysięcy, gdy miejscowości te położone są na terenie województwa, w których wskaźnik intensywności ruchu turystycznego jest wyższy niż średni dla terytorium Polski.

2d. Ocenę, o której mowa w ust. 2b dokonuje Główny Inspektor Ochrony Środowiska w formie decyzji administracyjnej w terminie roku od dnia złożenia wniosku, przy czym w zakresie dokonywania oceny poziomów substancji w powietrzu dokonuje się tego odrębnie pod kątem poziomu każdej substancji. Przepis art. 90 stosuje się odpowiednio.

2e. Po wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 2d, miejscowości, o których mowa w ust. 2b, obejmuje się państwowym monitoringiem środowiska a także dokonywaniem oceny poziomów substancji w powietrzu, przy czym dokonuje się oceny poziomów substancji w powietrzu w tych miejscowościach oraz odrębnie dla każdej substancji dokonuje klasyfikacji tych miejscowości. Przepisy art. 88 i 89 stosuje się odpowiednio.

Art. 84a.

Ilekoć w przepisach niniejszego działu jest mowa o:

- 1) aglomeracji o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy,
 - 2) mieście o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy,
 - 3) miejscowościach o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy,
 - 4) miejscowościach o liczbie mieszkańców większej niż 25 tysięcy,
 - 5) miejscowościach, w których wskaźnik intensywności ruchu turystycznego według województw jest wyższy niż średni dla terytorium Polski
- należy przez to rozumieć, że liczby te zostały ustalone zgodnie z danymi statystycznymi na koniec roku poprzedniego.

Przewodniczący Rady Miasta

Grzegorz Jóźkiewicz
Grzegorz Jóźkiewicz

PRZEWODNICZĄCY RADY

Grzegorz Jóźkiewicz
Grzegorz Jóźkiewicz

UZASADNIENIE

Celem niniejszej petycji jest zmiana przepisów ustawy Prawo Ochrony Środowiska i zmiany Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobrać opłatę miejscową (Dz.U. z 2007 r. Nr 249 poz. 1851), poprzez wprowadzenie mechanizmu, zgodnie z którym będzie istniała możliwość weryfikacji jakości powietrza w takich miejscowościach, które sąsiadują ze sobą oraz położone są na obszarze tego samego województwa, o ile łączna liczba mieszkańców tych miejscowości jest większa niż 25 tysięcy, gdy miejscowości te położone są na terenie województwa, w których jednocześnie wskaźnik intensywności ruchu turystycznego jest wyższy niż średni dla terytorium Polski. Zmiana przepisów dotycząca przedmiotowej kwestii powinna dawać możliwość określenia dopuszczalnych poziomów niektórych substancji w powietrzu ze względu na ochronę zdrowia ludzi, nie tylko dla obszarów określanych jako strefy, ale również dla poszczególnych miejscowości, które wchodziły w skład tych stref, w których ma być pobierana opłata miejscowa.

Zgodnie z art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych² (dalej określanej jako: ustawa o.p.l.) Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa minimalne warunki, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową, uwzględniając zróżnicowanie warunków regionalnych i lokalnych. W ust. 4 ww. artykułu wskazano natomiast, że Rada Ministrów w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, określa warunki: klimatyczne, krajobrazowe, a także umożliwiające pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową³ (dalej określanym jako: rozporządzenie dot. warunków) określono minimalne warunki klimatyczne, krajobrazowe, a także umożliwiające pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych.

W kontekście przedmiotowej kwestii istotna jest treść § 1 pkt 1 rozporządzenia dot. warunków, gdzie wskazano, że akt ten określa minimalne warunki klimatyczne jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową. W § 2 rozporządzenia dot. warunków wskazano natomiast, że za minimalne warunki klimatyczne, o których mowa w § 1 pkt 1, uznaje się zachowanie:

1) na terenie strefy, o której mowa w art. 87 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.) (dalej określanej jako: poś), na obszarze której położona jest miejscowość, dopuszczalnych poziomów niektórych substancji

² T.j. Dz.U. 2023, poz. 70 z późn. zm.

³ Dz.U. 2007, Nr 249, poz. 1851.

w powietrzu ze względu na ochronę zdrowia ludzi, określonych w przepisach o ochronie środowiska;

2) w miejscowości dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych, określonych w przepisach o ochronie środowiska.

Analiza § 2 rozporządzenia dot. warunków pozwala stwierdzić, że w przepisie tym określono minimalne warunki klimatyczne, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową, biorąc pod uwagę następujące dwa parametry:

- 1) dopuszczalne poziomy niektórych substancji w powietrzu,
- 2) dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że w ww. przepisie postanowiono przyjąć odmienne mechanizmy brane pod uwagę przy ustaleniu dopuszczalnych poziomów niektórych substancji w powietrzu a inne w przypadku weryfikacji dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych. W przypadku ustalenia dopuszczalnych poziomów niektórych substancji w powietrzu należy bowiem ustalić jaki jest poziom tych substancji na terenie całej strefy, o której mowa w art. 87 ust. 2 poś, na obszarze której położona jest dana miejscowość, w której ma być pobierana opłata miejscowa. Natomiast w przypadku weryfikacji dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych uznano, że powinno być to weryfikowane bezpośrednio w miejscowości, w której ma być pobierana opłata miejscowa.

W tym miejscu można mieć poważne wątpliwości, co do zgodności § 2 pkt 1 rozporządzenia dot. warunków z art. 17 ust. 3 ustawy o.p.l. Skoro bowiem w ww. przepisie ustawy jest mowa o określeniu minimalnych warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową, to powstaje wątpliwość, czy zasadne jest w świetle ww. upoważnienia ustawowego, wprowadzenie obowiązku badania poziomu niektórych substancji w powietrzu na terenie całej strefy, na obszarze której położona jest miejscowość, w której ma być wprowadzona opłata miejscowa.

Zastosowanie przedstawionego w § 2 pkt 1 rozporządzenia dot. warunków mechanizmu może bowiem prowadzić do trudnych do zaakceptowania sytuacji, w której np. brak będzie możliwości pobierania opłaty miejscowej na terenie 50 miejscowości, tylko z tego powodu, że wyłącznie w jednej miejscowości, znajdującej się na terenie tej samej strefy, zostanie przekroczony dopuszczalny poziom substancji w powietrzu.

Istotne uwagi dotyczące funkcjonowania ww. regulacji zostały przedstawione w literaturze przedmiotu oraz w orzecznictwie. Zwrócono uwagę m.in., że oceny i klasyfikacje dotyczą stref, a także, iż strefy pokrywają się z konkretnymi miastami tylko w przypadku aglomeracji (liczba mieszkańców większa niż 250 tysięcy) i miast o liczbie mieszkańców powyżej 100 tysięcy⁴. Wskazano także, że pozostałych przypadkach obszary stref pokrywają się w przeważającej większości z terenami powiatów⁵. Nawet więc, jeżeli w konkretnej miejscowości stężenie niektórych substancji w powietrzu nie przekroczy dopuszczalnych poziomów, lecz miejscowość taka znajdzie się w strefie, w której dopuszczalne poziomy zostały przekroczone, wprowadzenie opłaty miejscowej nie będzie możliwe⁶. Podkreślono również, że obecnie gminy powinny być zainteresowane sporządzaną przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska do 30 kwietnia każdego roku klasyfikacją stref oceniającą poziomy substancji w powietrzu w danej strefie za rok poprzedni⁷. Zwrócono także uwagę, że gminy dysponują dwoma źródłami wiedzy na temat stref, w których przekroczone (lub nie przekroczone) dopuszczalne poziomy niektórych substancji w powietrzu - o niezbędne informacje mogą poprosić: Głównego Inspektora Ochrony Środowiska albo zarząd województwa⁸. Dopiero posiadanie takich informacji (opracowanych przez właściwy organ) pozwala na wprowadzenie opłaty miejscowej⁹.

W związku z powyższym zasadnym wydaje się być wprowadzenie modyfikacji § 2 pkt 1 rozporządzenia dot. warunków, zgodnie z ww. propozycją. Wprowadzenie tych regulacji wyeliminuje ww. problemy, a także doprowadzi do sytuacji, w której badając spełnienie obydwu ww. parametrów niezbędnych do potwierdzenia istnienia określonych minimalnych warunków klimatycznych tj. dopuszczalny poziomy niektórych substancji w powietrzu, a także dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych, będzie można to zrealizować ograniczając się badaniom tych parametrów wyłącznie na obszarze tych miejscowości, w których ma być pobierana opłata miejscowa.

Jednoznacznie trudno będzie uznać za możliwe wprowadzenie zmian ograniczających obszar stref, dla których określa się poziom zanieczyszczenia i jego pomiaru. Jest to bowiem

⁴ R. Dowgier, Ł. Etel, G. Liszewski, B. Pahl [w:] R. Dowgier, Ł. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Podatki i opłaty lokalne*. Komentarz, LEX/el. 2021, art. 17.

⁵ Zob. tabela nr 1, 2, 3 w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie stref, w których dokonuje się oceny jakości powietrza.

⁶ Szerzej na ten temat zob. R. Dowgier, *Opłata miejscowa*, PPLiFS 2008/6, s. 17–24.

⁷ R. Dowgier, Ł. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *op.cit.*

⁸ *Ibidem*.

⁹ Por. wyrok NSA z dn. 26.01.2010 r., sygn. akt II OSK 1873/09, LEX nr 597417.

rozwiązanie, które może ingerować w systemowy mechanizm badania jakości powietrza dla stref, o których mowa w obowiązujących obecnie regulacji zawartych w art. 87 poś.

Z modyfikacją ww. przepisu rozporządzenia dot. warunków powinny być skorelowane zmiany w art. 87 poś. Ich celem powinna być możliwość określenia dopuszczalnych poziomów niektórych substancji w powietrzu ze względu na ochronę zdrowia ludzi, nie tylko dla obszarów określanych jako strefy, ale również dla poszczególnych miejscowości, które wchodzą w skład tych stref, w których ma być pobierana opłata miejscowa.

Mechanizm zaproponowany w art. 82 ust. 2b poś opierałby się na możliwości złożenia wniosku w sprawie oceny jakości powietrza w miejscowościach, w których ma być pobierana opłata, o której mowa w art. 17 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 1991 r, Nr 9, poz. 31 z późn. zm.). Zasadne wydaje się jednak wprowadzenia mechanizmu ograniczającego możliwość składania przedmiotowych wniosków. W przeciwnym razie może to prowadzić do sytuacji, w której w zakresie każdej (nawet niewielkiej) miejscowości będzie mógł być złożony przedmiotowy wniosek. Rozwiązanie takie może być rozwiązaniem nieefektywnym i generować wysokie koszty. Badanie jakości powietrza na terenie niewielkich, pojedynczych miejscowości może nie być uzasadnione m.in. z uwagi na fakt, że zanieczyszczenia powietrza się mogą stosunkowo łatwo przemieszczać w ramach obszarów zwłaszcza o stosunkowo niewielkich powierzchniach. Często można zatem z góry założyć wynik negatywny takiej oceny w przypadku, gdy będzie on związany z wnioskiem złożonym przez jedną gminę, jeśli w sąsiedztwie tej gminy znajduje się np. poważny emitor zanieczyszczeń. Obecnie obowiązujące rozwiązania opierają się bowiem na mechanizmie, zgodnie z którym odrębną strefą, w której prowadzi się badanie jakości powietrza jest m.in. miasto o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy (zob. m.in. art. 87 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 84a pkt 2 poś). Z drugiej strony, jeśli jednak na terenie danego województwa położone są sąsiadujące ze sobą miejscowości, na których zamieszkuje łącznie ponad 100 tysięcy osób, brak jest obecnie możliwości odrębnego dla takiego obszaru badania jakości powietrza, a w konsekwencji brak jest również możliwości wprowadzenia w takich miejscowościach opłaty miejscowej. Rozwiązanie to narusza zasadę równego traktowania jednostek samorządu terytorialnego i preferuje większe jednostki. Konstruując przepisy dotyczące przedmiotowych kwestii, należy mieć na uwadze, że w wielu miejscowościach przebywać może, przez cały rok lub większą część roku, bardzo wiele osób, mimo że formalnie nie zamieszkują one tych miejscowości. W takich miejscowościach obecnie brak jest możliwości odrębnego badania jakości

powietrza, a w konsekwencji tego może być również brak możliwości poboru opłaty miejscowej. Dotyczy to szczególnie miejscowości turystycznych. Z analizy danych statystycznych dotyczących wykorzystania turystycznych obiektów noclegowych w 2022 r. wynika, że największa liczba turystów przebywała w obiektach noclegowych zlokalizowanych w województwie mazowieckim – 5,9 mln, następnie w małopolskim – 5,2 mln oraz po ponad 3 mln w województwach: dolnośląskim (3,7 mln), zachodniopomorskim i pomorskim (po 3,3 mln)¹⁰. W porównaniu z 2021 r. wzrost liczby turystów korzystających z bazy noclegowej odnotowano we wszystkich województwach, w tym największy wystąpił w województwie mazowieckim (o 94,7%), a najmniejszy w warmińsko-mazurskim (o 28,6%)¹¹.

W związku z powyższym w projektowanych przepisach uznano, że wniosek w sprawie oceny jakości powietrza może być złożony, gdy będzie on dotyczyć sąsiadujących ze sobą miejscowości położonych na obszarze tego samego województwa, o ile łączna liczba mieszkańców tych miejscowości jest większa niż 100 tysięcy. Taka właśnie wielkość mieszkańców miasta (większa niż 100 tysięcy osób) stanowi obecnie, o czym była już mowa wyżej, podstawę do uznania jako strefy, w której dokonuje się oceny jakości powietrza, zgodnie z art. 87 ust. 2 pkt 2 poś.

W świetle powyższych rozważań brak jest również podstaw do różnego traktowania na gruncie możliwości badania jakości powietrza (a w konsekwencji także w zakresie możliwości poboru opłaty miejscowej) obszarów i zlokalizowanych na nich jednostek samorządu terytorialnego, na terenie których w sumie mieszka i wykorzystuje turystycznie, zbliżona do liczby 100 tys. W związku z powyższym zasadne jest wprowadzenie mechanizmu, zgodnie z którym będzie istniała możliwość weryfikacji jakości powietrza w takich miejscowościach, które sąsiadując ze sobą oraz położone są na obszarze tego samego województwa, o ile łączna liczba mieszkańców tych miejscowości jest większa niż 25 tysięcy, gdy miejscowości te położone są na terenie województwa, w których jednocześnie wskaźnik intensywności ruchu turystycznego jest wyższy niż średni dla terytorium Polski. Podkreślić bowiem należy, że z danych statystycznych, dotyczących wskaźnika intensywności ruchu turystycznego według województw w 2022 r., wynika, że średnio w Polsce liczba turystów na 1000 ludności wynosiła 905. Natomiast w czterech województwach współczynnik był znacznie wyższy i wynosił odpowiednio: 1291 w woj.

¹⁰<https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/wykorzystanie-turystycznych-obiektow-noclegowych-w-2022-roku,18,1.html>.

¹¹ *Ibidem*.

dolnośląskim, 1395 w woj. pomorskim, 1505 w woj. małopolskim, 1069 w woj. mazowieckim, a nawet 1981 w woj. zachodniopomorskim¹². Oznacza to, że zwłaszcza w tych województwach przebywa przez większą część roku bardzo wiele osób poza mieszkańcami, co powinno uzasadniać umożliwienie im korzystania z mechanizmów badania jakości powietrza na zasadach wskazanych w projektowanych przepisach, a w konsekwencji będzie umożliwiało również pobór w takich miejscowościach opłaty miejscowej, o ile oczywiście jakość powietrza na tych obszarach będzie wystarczająco dobra.

Na gruncie projektowanych regulacji wskazano, że wyłącznie określone podmioty powinny móc złożyć wniosek o ocenę jakości powietrza w miejscowościach, w których ma być pobierana opłata, o której mowa w art. 17 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 1991 r., Nr 9, poz. 31 z późn. zm.). Podmiotami tymi powinny być zatem wójt, burmistrz, prezydent miasta, czyli organy, które mogą realizować opłatę miejscową. Za zasadne wydaje się być wprowadzenie tego uprawnienia także przedstawicielom większej liczbie j.s.t., którymi są najczęściej związki międzygminne lub porozumienia międzygminne. Uzasadnieniem tego rozwiązania jest to, że w świetle projektowanych regulacji dopuszcza się, aby wnioskiem dotyczącym badania jakości powietrza, objąć również większą liczbę miejscowości.

Zgodnie z projektem podmiotem właściwym do rozparzenia przedmiotowego wniosku będzie Główny Inspektor Ochrony Środowiska. Umocowanie w tym zakresie tego podmiotu wynika z faktu, iż jest on zgodnie z przepisami poś odpowiedzialny za sprawy związane z oceną jakości powietrza. Zgodnie bowiem np. z art. 88 poś Główny Inspektor Ochrony Środowiska dokonuje klasyfikacji stref, odrębnie pod kątem poziomu każdej substancji, a na podstawie art. 89 tego aktu dokonuje oceny poziomów substancji w powietrzu w danej strefie za rok poprzedni oraz odrębnie dla każdej substancji dokonuje klasyfikacji stref przy zastosowaniu określonych kryteriów.

Konsekwencją wprowadzenia formuły w art. 87 ust. 2b poś, zgodnie z którym ocenę jakości powietrza dokonuje się na wniosek, jest mechanizm rozstrzygania tej kwestii w drodze decyzji administracyjnej, od której wnioskodawca będzie mógł złożyć odwołania a także w razie potrzeby liczyć na kontrolę sądową procesu podejmowania i wydawania ww. decyzji. Ponadto decyzja w ww. sprawie powinno być podjęta przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska w okresie roku, od dnia, w którym został złożony stosowany wniosek. Ma to stanowić gwarancję, że zostaną

¹² *Ibidem.*

właściwie przeprowadzone badania powietrza oraz podjęte zostaną w ww. zakresie inne niezbędne prace przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

Dokonując, zgodnie z art. 87 ust. 2d poś, stosowanej oceny poziomów substancji w powietrzu Główny Inspektor Ochrony Środowiska powinien odpowiednio stosować przepisy art. 90. Należy także zwrócić uwagę, że po wydaniu ww. decyzji, miejscowości, które były nią objęte, powinny zostać objęte państwowym monitoringiem środowiska a także dokonywaniem oceny poziomów substancji w powietrzu, przy czym działania w tym zakresie powinny być podejmowane przy uwzględnieniu mechanizmu, zgodnie z którym należy dokonywać oceny poziomów substancji w powietrzu w tych miejscowościach oraz odrębnie dla każdej substancji dokonuje klasyfikacji tych miejscowości. W tym zakresie należy odpowiednio stosować przepisy art. 88 i 89.

Wprowadzając ww. zmiany należy także dokonać modyfikacji w art. 84a poś. Są one niezbędną konsekwencją realizacji zmiany wprowadzonej w art. 87 ust. 2c poś. W tym przepisie wprowadza się uprawnienie do złożenia wniosku o ocenę jakości powietrza w określonych miejscowościach. Przyjmuje się jednocześnie, że może być on złożony jedynie, gdy będzie on dotyczył miejscowości położonych na obszarze tego samego województwa, o ile liczba mieszkańców tych miejscowości jest większa niż 100 tysięcy lub 25 tysięcy, gdy miejscowości te położone są na terenie województwa, w których wskaźnik intensywności ruchu turystycznego jest wyższy niż średni dla terytorium Polski. Pojawienie się tych kryteriów związanych z liczbą mieszkańców a także położenia ich na terenie województwa, w których wskaźnik intensywności ruchu turystycznego jest wyższy niż średni dla terytorium Polski, wymaga wskazania zasad ustalenia określenia tych parametrów. Dodać należy, że w informacje dotyczące turystyki są dostępne także online¹³.

¹³ Zob. <https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/>.